

[Ole Henriksen]

komme ud og lave de nødvendige påbud, for at tingene kan komme til at fungere, og det mangler der rent faktisk personale til at gøre.

Vi ved også, at når man skal drage sikkerhedsrepræsentanterne med ind, er det ikke altid, det lykkes, for der er risiko for at blive afskediget, hvis man påpeger uheldige forhold på en virksomhed, og så foretrækker selv sikkerhedsrepræsentanter at tie stille med uregelmæssigheder på virksomhederne. Derfor får tingene ofte lov til at køre, indtil der sker en alvorlig ulykke.

Derfor nytter det heller ikke noget med den argumentation om, at nu skal vi tale sammen ude på arbejdspladserne, og at vi skal finde sammen i fordragelighed om, at disse ting skal køre, uden at arbejdstilsynet faktisk bliver draget ind i undersøgelser. Det går altså ikke alene med sikkerhedsrepræsentanternes funktion derude. Arbejdstilsynet må stærkere ind i billedet ude på den enkelte arbejdsplads.

Man skal vel også erindre om, at det fortsat er arbejdsgiverens ret at lede og fordele arbejdet, og at det er arbejdsgiveren, der – i hvert fald i den private sektor – som regel ejer virksomheden og dermed også har en ret uindskrænket beføjelse til at lægge pres på de enkelte sikkerhedsrepræsentanter med hensyn til, hvor langt sikkerhedsrepræsentanterne kan gå, når der skal påpeges uregelmæssigheder. Derfor er det ikke et lige forhold, når de to parter skal snakke sammen ude på arbejdspladserne, som ministeren giver udtryk for. Vi ser i SF ikke andre muligheder end at presse på med at få indført det arbejdspladsdemokrati, som gør, at man giver de ansatte så store beføjelser, at man indskrænker arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet, og som gør, at arbejdstilsynet vil være en naturlig gæst ude på arbejdspladserne i samarbejde med sikkerhedsrepræsentanterne og også gerne i samarbejde med virksomhederne.

Lawaetz (FP):

Efter at vi i flere timer har drøftet dette emne, er der vel ikke grund til at komme med mange flere visdomsord i den sag, selv om jeg indrømmer, at det er et enormt vigtigt problem, vi har drøftet i dag.

Det er lidt synd for hr. Waldorff, hr. Ole Henriksen, hr. Taanquist og hr. Svend Au-

ken, at de egentlig er så pessimistiske, for ingen af dem vil rigtig indrømme, at der er sket en enorm masse på dette område inden for de senere år. Men det ender som så ofte før i en ideologisk debat. Hr. Ole Henriksen tog igen et vældigt tilløb til at komme lidt uden for emnet og var tilhænger af, at enhver form for bestemmelsesret skulle tages fra arbejdslederne. Det er også synd, at hr. Ole Henriksen ikke tror på tillidsrepræsentanterne og sikkerhedsrepræsentanterne, for vi synes normalt, det fungerer ganske udmærket ude i livet.

Jeg vil sige om hr. Waldorffs dagsorden: den er nok ikke lavet, fordi han troede på, at den kunne vedtages, for så ville han ikke have lavet en dagsorden af den længde, og hvori det hele bliver blandet sammen i én pærevælling. Der er tiltalende ting i den, om mærkning af farlige stoffer og sådan noget. Men så ødelægger man det hele ved – det er bare et eksempel – at slutte af med, at man inden den 1. januar 1984 skal ned på 85 decibel. Det ved man med en smule føling med det praktiske liv simpelt hen ikke kan lade sig gøre. Vi har været inde på det flere gange i løbet af dagen. Det ødelægger hr. Waldorff selv. Det er hans sag.

Hr. Taanquist kommer med en genial dagsorden, for der står ikke noget i den. Der står en sådan selvfølgelighed som kloakbekendtgørelsen, som der nu er spildt tid nok på. Jeg tror gerne, at hr. Svend Auken har stået fadder til det. Jeg har før tillagt ham visse evner. Hvem der så har skrevet bekendtgørelsen under til sidst, og om den er blevet sinket, er jeg ligeglad med, og derfor kan jeg roligt stemme for, at den nu bliver udsendt.

I øvrigt står der i og for sig bare, at regelsæt og cirkulærer skal være i overensstemmelse med loven. Det turde være en selvfølge.

Fremskridtspartiet kan ikke have noget imod, at man lever efter de love, som landet nu engang lever efter, heller ikke på dette område.

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

Jeg skal heller ikke forlænge debatten ret meget. Jeg vil gerne takke ministeren for svaret til forespørgeren og sige, at jeg er enig. Da vi lige har afsluttet redegørelsesdebatten,